

The eDisciple

A new weekly teaching email.
Gain new insight into the
stories and teachings of the Master every week.

Yeshua says that the healthy do not need a doctor but the sick. Who are the well and who are the sick?

Sinners and Tax Collectors

The disciples of the sages often criticized our Master for eating with, associating with, and even teaching “the tax collectors and the sinners.” The Pharisees and Torah scholars implied that Yeshua was guilty by association. His behavior puzzled them. He claimed to be a prophet of God sent by God, but rather than rebuking the sinners, He seemed to rebuke the righteous. They reasoned, “If He eats with sinners and fellowships with sinners and even takes sinners for His disciples, then He must be a sinner.”

Yeshua always seemed to aim sharp criticisms at the religious and the faithful while at the same time generously offering warmth, acceptance, and gentle teaching to the irreligious and lawless of society. It seemed like Yeshua denounced those who strove to live their lives according to God’s Torah while sympathizing with those who lived in open rebellion to God. He was a friend to tax collectors, terrorist-like zealots, fallen women, and sinners—that is to say, the secular Jews of His day.

Yeshua explained to the Pharisees that He had business with sinners and tax collectors in the same way that a doctor has business with sick people. He told them, “It is not those who are well who need a physician, but those who are sick. I have not come to call the righteous but sinners to repentance” (Luke 5:31-32).

This explains why Yeshua sharply criticized the pious people of His day. He regarded them as the healthy and the righteous of Israel. Therefore, He held them to a much higher standard than the secular Jews, and he was quick to point out hypocrisy and pretense. He did not level His criticisms as a rejection of the religious, rather He sought to bring correction.

On the other hand, when He taught among irreligious people, He did not rebuke them as He did the Pharisees and Teachers of Torah. The irreligious stood outside of the domain of Torah. It

De eDiscipel

Een nieuwe wekelijkse onderwijs e-mail.
Verwerf elke week nieuw inzicht in de
verhalen en leringen van de Meester.

Yeshua zegt dat wie gezond is geen dokter nodig heeft, maar wel de zieke. Wie is de gezonde en wie is de zieke?

Tollenaars en zondaars

De discipelen van de wijzen bekritiseerden vaak onze Meester voor het eten met, de omgang met, en zelfs het onderwijzen van "tollenaars en zondaars." De Farizeeën en de Tora geleerden suggereerden dat Yeshua verkeerde banden had. Zijn gedrag verbaasde hen. Hij beweerde een door God gezonden profeet van God te zijn, maar in plaats van de zondaars te berispen, leek Hij de rechtvaardigen te berispen. Zij redeneerden: "Als Hij met zondaars eet en met zondaars samenkomt en zelfs zondaars als Zijn discipelen aanvaardt, dan moet Hij een zondaar zijn."

Yeshua leek altijd uit te zijn op scherpe kritiek van de religieuzen en gelovigen, terwijl Hij tegelijkertijd royale warmte, acceptatie en zachtvaardig onderricht aanbood aan de goddelozen en wettelozen van de samenleving. Het leek alsof Yeshua degenen aan de kaak stelde die er naar streefden om hun leven volgens Gods Tora te leven, terwijl Hij sympathiseerde met degenen die in openlijke opstand tegen God leefden. Hij was een vriend van tollenaars, terroristachtige ijverars, gevallen vrouwen en zondaars – d.w.z. de seculiere Joden van Zijn tijd.

Yeshua legde aan de Farizeeën uit dat Hij zaken had met zondaars en tollenaars, op dezelfde manier dat een arts zaken heeft met zieke mensen. Hij vertelde hen: "Het zijn niet degenen die gezond zijn die een dokter nodig hebben, maar zij die ziek zijn. Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars tot bekering" (Lucas 5:31-32).

Dit verklaart waarom Yeshua de vrome mensen van Zijn tijd sterk bekritiseerde. Hij beschouwde hen als de gezonden en de rechtvaardigen van Israël. Daarom hield Hij hen een veel hogere norm voor dan de seculiere Joden, en was Hij snel in het aanwijzen van hypocrisie en schijn. Zijn kritiek was geen afwijzing van de religieuzen, maar Hij wilde wel correctie brengen.

Wanneer Hij aan de andere kant onder ongodsdienstige mensen leerde, wees Hij hen niet terecht zoals Hij met de Farizeeën en Tora leraren deed. De ongodsdienstigen stonden buiten het domein van de Tora. Iemand

does no good to rebuke someone for disobeying a law in which they do not believe. He sought to first entice the sinners and tax collectors to repent and return to the Torah. He needed to bring them into the kingdom before holding them up to the standards of the kingdom. The Pharisees and Torah scholars interpreted this behavior as hostility toward themselves and love for lawlessness. They criticized Him saying, "He hangs out with bad company."

To better explain the two different approaches, the Master told a series of three thematically linked parables: the parable of the lost sheep, the parable of the lost coin, and the parable of the lost son. The three parables describe His goals and illustrate the reason for His friendship with sinners. His focus on the sinners and the secular did not imply an endorsement of sin or secularism, nor did His strict manner with the religious imply a rejection of piety. The three parables communicate the heart of His mission: calling the lost sheep of Israel to repentance.

bestrafen voor ongehoorzaamheid aan een wet waarin men niet gelooft, werkt niet. Hij wilde de zondaars en tollenaars eerst verleiden om zich te bekeren en zich terug naar de Thora te keren. Hij moest hen in het koninkrijk brengen vóór hen de normen van het koninkrijk voor te houden. De Farizeeën en de Tora geleerden interpreteren dit gedrag als vijandigheid jegens henzelf en liefde voor wetteloosheid. Zij bekritiseerden hem, zeggende: "Hij vertoeft in slecht gezelschap."

Om de twee verschillende benaderingen beter uit te leggen, vertelde de Meester een reeks van drie thematisch gekoppelde gelijkenissen: de gelijkenis van het verloren schaap, de gelijkenis van de verloren munt, en de gelijkenis van de verloren zoon. De drie gelijkenissen beschrijven Zijn doelen en illustreren de reden voor zijn vriendschap met zondaren. Zijn gericht zijn op de zondaar en de wereldse mens impliceerde geen goedkeuring van de zonde of wereldgelijkvormigheid, noch impliceerde zijn strikte omgang met de religieuzen een afwijzing van vroomheid. De drie gelijkenissen communiceren het hart van Zijn missie: het roepen van de verloren schapen van Israël tot bekering.

